

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE
HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE, ATHENS

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση BUBULLIMA κατά Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 41533/08)

Απόφαση

Η παρούσα εκδοχή της απόφασης διορθώθηκε σύμφωνα με το άρθρο 81 του Κανονισμού του Δικαστηρίου στις 18 Νοεμβρίου 2010

Στρασβούργο, 28 Οκτωβρίου 2010

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

Στην υπόθεση Bubullima κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) αφού συνεδρίασε με την ακόλουθη σύνθεση :

Nina Vajic, *Πρόεδρο*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyeu,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *Δικαστές,*

Και Søren Nielsen, Γραμματέα Τμήματος,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 7 Οκτωβρίου 2010,

Εξέδωσε την απόφαση που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 41533/08) που κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας δύο αλβανοί υπήκοοι, οι κκ Endri Bubullima και Vasillaq Bubulimma («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο στις 12 Αυγούστου 2008 με βάση το άρθρο 34 της Σύμβασης προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τους δικηγόρους Αθηνών Ε.Πουλαράκη και Ε. Ψωμιάδη. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εκπροσώπους του οργάνου της, τον κκ Κ.Γεωργιάδη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Μ.Γερμάνη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Αν και ενημερώθηκε για το δικαίωμά της να συμμετέχει στην δίκη (άρθρα 36 §1 της Σύμβασης και 44 §1 του Κανονισμού), η Αλβανική Κυβέρνηση δεν απάντησε.

3. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι τα ελληνικά δικαστήρια δεν αποφάσισαν εντός σύντομης προθεσμίας στην αίτηση αποφυλάκισης του πρώτου προσφεύγοντα και καμία πραγματική προσφυγή δεν ήταν στην διάθεσή του για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της κράτησης αυτής.

4. Στις 6 Νοεμβρίου 2009, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §1 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Οι προσφεύγοντες γεννήθηκαν αντίστοιχα το 1991 και το 1968 και είναι κάτοικοι Αθηνών.

6. Ο πρώτος προσφεύγων ήταν ανήλικος κατά την εποχή που έλαβαν χώρα τα γεγονότα και έμενε στην Ελλάδα με τον θείο του, τον δεύτερο προσφεύγοντα, που με συμβολαιογραφική πράξη είχε αποδεχθεί την γονική μέριμνα του τέκνου, λόγω της αδυναμίας των γονιών που διέμεναν στην Αλβανία, να τον συντηρούν.

7. Ο πρώτος προσφεύγων διέμενε στην Ελλάδα από το 2004 και δεν νομιμοποιήθηκε το 2007 με βάση νόμο που υιοθετήθηκε το έτος αυτό και που προέβλεπε την δυνατότητα για τους ξένους που βρισκόντουσαν στην ελληνική επικράτεια μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2004 και δεν είχαν προσβάλει την δημόσια τάξη και ασφάλεια να ζητήσουν τη νομιμοποίησή τους. Η αρμόδια αρχή αρνήθηκε να κάνει δεκτή την αίτηση επειδή ο νόμος δεν προέβλεπε τη νομιμοποίηση ανηλίκων των οποίων την γονική μέριμνα δεν ασκούσαν οι γονείς τους.

8. Στην συνέχεια, ο πρώτος προσφεύγων συνελήφθηκε από την αστυνομία αλλοδαπών, που κίνησε εναντίον του την διαδικασία διοικητικής απέλασης επειδή δεν είχε νόμιμο τίτλο διαμονής.

9. Με απόφαση της 9^{ης} Μαΐου 2008, της Διεύθυνσης της Αστυνομίας Αλλοδαπών, ο πρώτος προσφεύγων κρατήθηκε προσωρινά πρώτα στον αστυνομικό σταθμό Καλλιόπολης Πειραιά, έπειτα στο Κέντρο Κράτησης

ανηλίκων αλλοδαπών στην Αμυγδαλέζα, μέχρι την λήψη της απόφασης απέλασης.

10. Στις 12 Μαΐου 2008, σύμφωνα με το άρθρο 76 §3 του Νόμου 3386/2005 σχετικά με την είσοδο, την διαμονή και την ένταξη υπηκόων τρίτων κρατών στην ελληνική επικράτεια, η Αστυνομική Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής διέταξε την απέλαση του πρώτου προσφεύγοντα και την εξακολούθηση της κράτησής του προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος απόδρασης. Η απόφαση τού επιδόθηκε στις 14 Μαΐου 2008.

11. Στις 14 Μαΐου 2008, οι δικηγόροι του άσκησαν αντιρρήσεις κατά της διατήρησης της κράτησής του ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Ο δεύτερος προσφεύγων δεν ήταν διάδικος.

12. Με απόφαση της 27^{ης} Μαΐου 2008, ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου έκρινε ότι ο πρώτος προσφεύγων δεν ήταν ύποπτος φυγής, έθεσε τέλος στην κράτησή του και του έδωσε προθεσμία τριάντα ημερών για να εγκαταλείψει την χώρα.

13. Στις 20 Μαΐου 2008, ο πρώτος προσφεύγων άσκησε εντωμεταξύ προσφυγή κατά της απόφασης απέλασης ενώπιον της Αστυνομικής Διεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής, σύμφωνα με το άρθρο 77 του νόμου 3386/2005. Αμφισβητούσε τη νομιμότητα της απόφασης αυτής. Ειδικότερα, υπογράμμιζε ότι το άρθρο 79 του Νόμου 3386/2005 απαγόρευε την απέλαση ανήλικου αλλοδαπού όταν οι γονείς του ή τα άτομα που έχουν την γονική μέριμνα διαμένουν νόμιμα στην Ελλάδα, όπως στην περίπτωση του θείου του. Υποστήριζε ότι δεν είχε καταδικαστεί και ότι η παρουσία του στην Ελλάδα δεν αποτελούσε κίνδυνο για την δημόσια τάξη και ασφάλεια.

14. Στις 23 Μαΐου 2008, η Αστυνομική Διεύθυνση αλλοδαπών Αττικής απέρριψε την προσφυγή. Στην απόφασή της αυτή, επικαλούνταν ως λόγους την παράνομη είσοδο στην επικράτεια καθώς και την απουσία τίτλου διαμονής σε ισχύ. Η απόφαση αυτή επιδόθηκε στον δικηγόρο του πρώτου προσφεύγοντα στις 3 Ιουνίου 2008.

15. Στις 4 Ιουνίου 2008, ο πρώτος προσφεύγων άσκησε αίτηση ακύρωσης κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, καθώς και αίτηση αναστολής της απόφασης αυτής και της απόφασης απέλασης.

16. Την 1^η Ιουλίου 2008, ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου χορήγησε προσωρινά ανασταλτικό αποτέλεσμα στις αποφάσεις αυτές. Ωστόσο, με απόφαση της 16^{ης} Νοεμβρίου 2008 που δημοσιεύθηκε στις 25 Νοεμβρίου, το Συμβούλιο του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντα κατά το μέρος που στόχευε το ανασταλτικό αποτέλεσμα. Το Δικαστήριο σε Συμβούλιο έκρινε ότι ο προσφεύγων δεν είχε αποκτήσει ποτέ τίτλο διαμονής, δεν είχε καταθέσει ποτέ αίτηση για το λόγο αυτό και το ανασταλτικό αποτέλεσμα δεν ήταν σκόπιμο γιατί θα σήμαινε ότι το Δικαστήριο θα υποκαθιστούσε την Διοίκηση για να χορηγήσει τίτλο διαμονής.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

17. Τα άρθρα 76 (όροι και διαδικασία διοικητικής απέλασης), 77 (προσφυγή κατά διοικητικής απέλασης) και 79 (προστασία κατά της απέλασης) του νόμου 3386/2005 σχετικά με την είσοδο, την διαμονή και την ένταξη υπηκόων τρίτων χωρών στην ελληνική επικράτεια, προβλέπουν τα εξής :

Άρθρο 76

1. Η διοικητική απέλαση αλλοδαπού επιτρέπεται εφόσον:

(...)

γ. Η παρουσία του στο ελληνικό έδαφος είναι επικίνδυνη για τη δημόσια τάξη ή ασφάλεια της Χώρας.

2. Η απέλαση διατάσσεται με απόφαση του οικείου Αστυνομικού Διευθυντή και, ... αφού προηγουμένως δοθεί στον αλλοδαπό προθεσμία τουλάχιστον σαράντα οκτώ ωρών για να υποβάλει τις αντιρρήσεις του.

3. Εφόσον ο αλλοδαπός, εκ των εν γένει περιστάσεων, κρίνεται ύποπτος φυγής ή επικίνδυνος για τη δημόσια τάξη, με απόφαση των οργάνων της προηγούμενης παραγράφου, διατάσσεται η προσωρινή κράτηση του μέχρι την έκδοση, εντός τριών ημερών, απόφασης ως προς την απέλαση του. ... Ο αλλοδαπός που κρατείται, ..., μπορεί να προβάλει και αντιρρήσεις κατά της απόφασης κράτησης του ενώπιον του προέδρου ... του διοικητικού πρωτοδικείου, στην Περιφέρεια του οποίου κρατείται.

4. Σε περίπτωση που ο προς απέλαση αλλοδαπός δεν κρίνεται ύποπτος φυγής ή επικίνδυνος για τη δημόσια τάξη ή ο πρόεδρος του διοικητικού πρωτοδικείου διαφωνεί ως προς την κράτηση του, με την ίδια απόφαση τάσσεται σε αυτόν προθεσμία προς αναχώρηση, η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τις τριάντα ημέρες.

5. Η κατά τις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου αυτού απόφαση μπορεί να ανακληθεί ύστερα από αίτηση των διαδίκων, αν η αίτηση ανάκλησης στηρίζεται σε νέα στοιχεία, (...)

Άρθρο 77

«Κατά της απόφασης απέλασης δικαιούται ο αλλοδαπός να προσφύγει μέσα σε προθεσμία πέντε ημερών από την κοινοποίηση της στον Υπουργό Δημόσιας Τάξης ... Η σχετική απόφαση εκδίδεται μέσα σε τρεις εργάσιμες ημέρες από την άσκηση της προσφυγής. Η άσκηση προσφυγής συνεπάγεται την αναστολή εκτέλεσης της απόφασης. Σε περίπτωση κατά την οποία με την απόφαση απέλασης έχει διαταχθεί και η κράτηση, η αναστολή αφορά μόνο την απέλαση.»

Άρθρο 79

1. Απαγορεύεται η απέλαση, εφόσον ο αλλοδαπός:

α. Είναι ανήλικος και οι γονείς ή τα πρόσωπα που έχουν την επιμέλεια του διαμένουν νόμιμα στην Ελλάδα.

(...)»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 §4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι τα ελληνικά δικαστήρια δεν αποφάσισαν εντός σύντομης προθεσμίας επί της αίτησης αποφυλάκισης του πρώτου προσφεύγοντα και καμία πραγματική προσφυγή δεν ήταν στην διάθεσή του για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της κράτησης αυτής. Επικαλούνται το άρθρο 5 §4 της Σύμβασης που προβλέπει τα εξής :

«Παν πρόσωπον στερούμενον της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου ίνα τούτο αποφασίσει εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.»

A. Επί του παραδεκτού

19. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο δεύτερος προσφεύγων δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «θύμα» υπό την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης, επειδή δεν στερήθηκε την ελευθερία του.

20. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο Vasillaq Bubullima ήταν ο κηδεμόνας του ανιψιού του και υπέφερε κι αυτός από την παράταση της παράνομης κράτησης του τελευταίου. Επίσης, είχε κάνει ό,τι ήταν απαραίτητο για να βρει δικηγόρο και πλήρωσε όλα τα έξοδα και την αμοιβή τα σχετικά με την δίκη.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι για να μπορεί να ασκήσει προσφυγή σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης, ένα φυσικό πρόσωπο, μια Μη Κυβερνητική Οργάνωση ή μια ομάδα ατόμων πρέπει να μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι «θύμα μιας παραβίασης (...) δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται από την Σύμβαση (...)». Για να μπορεί να ισχυριστεί ένα άτομο ότι είναι θύμα μιας παραβίασης, πρέπει να έχει υποστεί άμεσα τις συνέπειες του επίδικου μέτρου (*Burden c. Royaume-Uni* [GC], αρ. 13378/05, §33, 29 Απριλίου 2008).

22. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η παρούσα υπόθεση θέτει το πρόβλημα των εγγυήσεων που το ελληνικό δίκαιο θα έπρεπε να προσφέρει σε ένα άτομο που συνελήφθηκε και κρατήθηκε προσωρινά εν όψει της απομάκρυνσής του από την ελληνική επικράτεια. Όμως το πρόσωπο αυτό είναι ο πρώτος προσφεύγων. Ο δεύτερος προσφεύγων δεν θιγόταν από τα μέτρα κράτησης και απέλασης και ο δεσμός συγγένειάς του με τον πρώτο προσφεύγοντα δεν αρκεί για να θεωρηθεί ως «θύμα» υπό τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, αφού ιδίως δεν συμμετείχε σε καμμία δίκη. (βλ. *a contrario, Houman et Meeus c. Belgique*, αρ. 22945, §§ 27-31, 17 Μαρτίου 2009). Το Δικαστήριο κάνει επομένως δεκτή την ένσταση της Κυβέρνησης ως προς το σημείο αυτό.

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επίσης ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχτεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το διάστημα δεκατεσσάρων ημερών που διανύθηκε από την κατάθεση των αντιρρήσεων του προσφεύγοντα και την απόφαση με την οποία ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου διέταξε την απελευθέρωσή του ήταν σύντομο, αν ληφθεί ιδίως υπόψη το γεγονός ότι το Δικαστήριο έκρινε διακόσιες επτά αντιρρήσεις που είχαν κατατεθεί προηγουμένως από άλλους αλλοδαπούς και ότι οι δικαστές που αποφασίζουν για τέτοιου είδους προσφυγές δικάζουν επίσης σε άλλες συνθέσεις.

25. Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι η αδράνεια δεκατεσσάρων ημερών του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών δεν μπορεί να δικαιολογηθεί, αφού οι διακόσιες επτά υποθέσεις που είχε να εξετάσει, όπως ισχυρίζεται η Κυβέρνηση, δεν είναι υπερβολικές σε σχέση με τον συνολικό αριθμό δικαστών του Δικαστηρίου αυτού, ο οποίος ανέρχεται σε πάνω από διακόσιους. Οι υποθέσεις του τύπου αυτού δικάζονται σύμφωνα με την διαδικασία του Μονομελούς. Επιπλέον, ο προσφεύγων ήταν ανήλικος κατά την εποχή που έλαβαν χώρα τα γεγονότα και η υπόθεση δεν ήταν περίπλοκη, αφού ο προσφεύγων δεν είχε τελέσει κανένα έγκλημα ή πλημμέλημα.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι με το να εγγυάται μια προσφυγή στα άτομα που συλλαμβάνονται ή που κρατούνται για να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα της στέρησης της ελευθερίας τους, το άρθρο 5§4 της Σύμβασης καθιερώνει επίσης γι αυτά το δικαίωμα, μετά την θέσπιση τέτοιας διαδικασίας, να πετύχουν σε σύντομη προθεσμία δικαστική απόφαση σχετικά με τη νομιμότητα της κράτησής τους και η οποία να θέτει τέλος στην στέρηση της ελευθερίας τους αν αυτή αποδεικνύεται παράνομη (βλ. π.χ., *Musial c. Pologne* [GC], αρ. 24557/94, §43, CEDH 1999-II, και *Baranowski c. Pologne*, αρ. 28358/95, § 68, CEDH 2000-III).

27. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι η τήρηση του δικαιώματος κάθε ατόμου, ως προς το άρθρο 5 §4 της Σύμβασης, να πετύχει εντός σύντομης προθεσμίας απόφαση δικαστηρίου ως προς τη νομιμότητα της κράτησής του πρέπει να κριθεί υπό πρίσμα των περιστατικών της κάθε υπόθεσης (*Sanchez-Reisse c. Suisse*, απόφαση της 21^{ης} Οκτωβρίου 1986, σειρά A αρ. 107, σελ. 20, § 55, και *R.M.D. c. Suisse*, απόφαση της 26^{ης} Σεπτεμβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions 1997-VI*, σελ. 2013, § 42). Συγκεκριμένα, πρέπει να ληφθούν υπόψη η γενική διεξαγωγή της

διαδικασίας και κατά πόσο οι καθυστερήσεις μπορούν να καταλογιστούν στην συμπεριφορά του προσφεύγοντα ή των δικηγόρων του. Ωστόσο, κατ'αρχήν, εφόσον πρόκειται για την ελευθερία του ατόμου, το Κράτος πρέπει να φροντίζει έτσι ώστε η δίκη να διεξάγεται στο ελάχιστο δυνατό χρονικό διάστημα (*Mayzit c. Russie*, αρ. 63378/00, § 49, 20 Ιανουαρίου 2005, και *Rapacciolio c. Italie*, αρ. 76024/01, §32, 9 Μαΐου 2005).

28. Επίσης, ακόμα κι αν ένας κρατούμενος έκανε πολλές αιτήσεις αποφυλάκισης, η διάταξη αυτή δεν δίνει στις αρχές «διακριτική ευχέρεια» ή την δυνατότητα να επιλέξει ποιες από αυτές πρέπει να εξεταστούν πιο γρήγορα. Όλες οι διαδικασίες αυτές πρέπει να ικανοποιούν την απαίτηση για «σύντομη προθεσμία» (*Howiecki c. Pologne*, αρ. 27504/95, §§ 77-78, 4 Οκτωβρίου 2001, και *Naranjo Hurtado c. Italie*, §34, 3 Ιουλίου 2007).

29. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, μετά την σύλληψή του και την κράτησή του εν όψει της απομάκρυνσής του, ο προσφεύγων άσκησε δύο προσφυγές: στις 14 Μαΐου 2008, αντιρρήσεις κατά της συνέχισης της κράτησής του ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών και στις 20 Μαΐου 2008, μια προσφυγή κατά της απόφασης απέλασης ενώπιον της Αστυνομικής Διεύθυνσης Αλλοδαπών, σύμφωνα με το άρθρο 77 του Νόμου 3386/2005, η οποία συνοδεύτηκε με αίτηση ακύρωσης της απορριπτικής απόφασης που έλαβε η Αστυνομική Διεύθυνση και με μια αίτηση αναστολής της απόφασης απέλασης.

30. Όσον αφορά την δεύτερη προσφυγή, το Δικαστήριο έχει ήδη διαπιστώσει ότι δεν πληρεί τις απαιτήσεις του άρθρου 5 §4, αφού δεν επιτρέπει την άρση του μέτρου κράτησης πριν ληφθεί μια απόφαση ως προς τη νομιμότητα του μέτρου απέλασης και η σχετική διαδικασία είναι μακρόχρονη (*S.D. c. Ελλάδα*, αρ. 53541/07, §§ 73-74, 11 Ιουνίου 2009).

31. Όσον αφορά την πρώτη προσφυγή, λαμβάνοντας υπόψη το διάστημα δεκατεσσάρων ημερών που χρειάστηκε ο Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου για να θέσει τέλος στην κράτηση του προσφεύγοντα, το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν εξετάστηκε εντός «σύντομης προθεσμίας», όπως επιτάσσει το άρθρο 5 §4. Στην υπόθεση *Kadem c. Malte* (αρ. 55263/00, 9 Ιανουαρίου 2003), που αναφερόταν σε παρόμοιο πρόβλημα, το Δικαστήριο έκρινε ότι διάστημα δεκαεπτά ημερών δεν πληρούσε τις απαιτήσεις του άρθρου αυτού.

32. Αυτά τα στοιχεία αρκούν στο Δικαστήριο για να συμπεράνει ότι οι δύο προσφυγές που έθετε στην διάθεση του προσφεύγοντα το ελληνικό

δίκαιο δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του άρθρου 5 §4, ειδικότερα σ' αυτή της «σύντομης προθεσμίας». Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου αυτού.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

33. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

34. Οι προσφεύγοντες ζητούν 20.000 € για την ηθική βλάβη που υπέστησαν.

35. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης αποτελεί επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

36. Το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 5.000 € για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

37. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 2.000 € για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στην οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (800 € για τις αντιρρήσεις ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών και 1.200 € για την αίτηση ακύρωσης και αναστολής της απόφασης απομάκρυνσης) και 1.000 για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου.

38. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι όλες οι διαδικασίες ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων δεν αφορούσαν την κράτηση του προσφεύγοντα. Το ποσό των 3.000 € που ζητείται είναι όχι μόνον υπερβολικό αλλά δεν καλύπτει τα έξοδα που πραγματικά έγιναν και τα οποία ήταν πράγματι απαραίτητα για την εξέταση της προσφυγής.

39. Σύμφωνα με τη Νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να πετύχει την επιστροφή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του παρά μόνο στον βαθμό που αποδεικνύονται ότι ήταν πραγματικά, αναγκαία και το ύψος τους εύλογο.

40. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 1.000 € για το λόγο αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

41. Το Δικαστήριο κρίνει σωστό να υπολογίσει το ύψος των τόκων υπερημερίας με βάση το επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή*

2. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 §4 της Σύμβασης*

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον πρώτο προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από την ημέρα που η απόφαση θα γίνει οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Σύμβασης¹, τα ακόλουθα ποσά :

i) 5.000 € (πέντε χιλιάδες ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη

ii) 1.000 € (χίλια ευρώ) συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον πρώτο προσφεύγοντα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη

β) ότι από την παρέλευση της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.*

Συντάχθηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 28 Οκτωβρίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

¹ Διορθώθηκε στις 18 Νοεμβρίου 2010 : προστέθηκε το «από την ημέρα που η απόφαση θα γίνει οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Σύμβασης».

Søren Nielsen
Γραμματέας

Nina Vajic
Πρόεδρος